

Gospodin nam je spasio brak

(Vina nemaju!)

Rođena sam kao četvrta kćer u svojih roditelja. Krštena sam imenom

Emanuela, jer je svećenik predložio to ime. Možda je nadahnuće dobio

jer je svjedočio i pomogao u jednoj neobičnoj situaciji vezano za mene.

Naime, tri dana prije nego sam se rodila, mama je pala kroz daske u staji

tako da smo se našle u jaslama. Taj svećenik je bio pozvan da majku i

mene prebaci doktoru jer nije bilo drugog prijevoza. Nisam se odmah

rodila nego tri dana poslije, sa sijedim pramenom u crnoj kosi. Mama je

zadobila lakše ozljede.

Iza mene rodio se brat.

Živjeli smo skladno i lijepo. Roditelji su bili izvrstan par. Nikad ih nisam

čula da se svađaju.

Tata je radio, mama se bavila nama djecom i kućom nakon što smo sa

sela radi školovanja preselili u Split.

Sjećam se da su stalno bili zajedno.

Udala sam se vrlo rano, s 18 godina, 1989. godine, zaljubivši se u svog

muža kako nisam ni sanjala da je moguće. Ovo svjedočanstvo pišem

točno na našu 28 godišnjicu braka.

Bili smo mladi i jako se voljeli. Oboje potječemo iz katoličkih obitelji. On

je čak bio ministrant za vrijeme srednje škole, a ja sam pjevala kao dijete

u crkvenom zboru i išla na vjeronauk do drugog srednje. Tada sam već

prestala ići uopće u crkvu i na vjeronauk jer moja vjera nikad nije ni bila

živa. Ona je bila nešto što se podrazumijeva, nisam sumnjala upostojanje

Boga, ali sam mislila da će se naš susret dogoditi s drugu stranu života.

Misu zapravo nisam razumjela niti sam znala da je Isus u Euharistiji živ.

Prestala sam se sasvim ispovjedati jer duša koja ne zna da je Krist

prisutan u Pričesti niti ne čezne za Njim, pa se i razlog za ispovjedanje

izgubio. Tako sam ja koračala od Crkve u svijet, a granice koje dijele

dobro od zla su se pomicala. Na Misu sam nakon vjenčanja odlazila samo

sa svekrvom kad bismo bili na selu, jer svi idu. Ništa nisam osjećala.

Samo sam ustajala kad drugi ustanu, sjedala kad oni sjednu i pokušavala

pohvatati riječi kojima odgovaraju svećeniku za vrijeme Mise ili bar

otvarati usta da izgleda kao da sudjelujem.

Muž i ja dobili smo dvoje djece, sina i kćer. Puno toga je išlo protiv nas, a

mi sve više smo gubili jedno drugo. Okolnosti su bile teške. Tuklo nas je

sa svih strana i svađe su postale sve češće. Ja sam puno vremena

provodila sa svojim, a on sa svojim društvom. Kad smo uspjeli naći posao

koji i danas radimo, sve draže nam je bilo biti na poslu. Nedjelje su bile

prazne a godišnje odmore nismo željeli. Bježali smo. Mom suprugu umrla

je mama u dobi od 49 godina. To nas je jako pogodilo. On je već bio

ranjen gubitkom tate koji je poginuo u dobi od 33 godine, kad je moj

suprug imao 9.

Proveli smo četrnaest godina u kojima našoj djeci nije bilo lako. Kćer se

družila s djevojčicom s kojom je išla na Misu nedjeljom, pa me znala

pozivati da pođem i ja ali ja bih joj odgovorila: - Ideš ti dovoljno za obje.

Isti odgovor je dobila kad mi je spomenula crkveni zbor.

Molila nisam. Ponekad bih u krevetu samu sebe prisiljavala da se barem

prekrižim, ali nije išlo. Što se tiče pogleda na Crkvu, ona mi je bila

predmet ismijavanja u vicevima. U odnosima s ljudima bila sam

poprilično cinična, a od mog " humora " su se sklanjali. Kad je odnos s

mužem postajao sve lošiji, potražila sam gitaru za koju sam čula da sve

pogađa. Ona mi je rekla da imam dar koji ona ima, pa sam kupila tarot karte u nadi kako ću ovladati tehnikom i baviti se gatanjem. Čitala sam knjigu " Vještica i kiša " u kojoj se propagira veza svećenika sa ženom a sve pod krinkom ljubavi. U to doba moji pogledi na život su bili: - Sve je dopušteno.

Kad je 1999. naglo umro moj voljeni tata, činilo mi se da ništa nema smisla. Čemu rad, muka, žrtva, čemu kad dođe smrt i ničeg više nema? Čemu se truditi i oko braka, kad sve je bezvrijedno? Što me uopće treba držati u ikakvu dobru?

U meni je bio mrak. Ipak, te godine sam nakon svog gubitka, prvi put

otišla Mariji pješke u Sinj iz Splita, i nastavila ići svake godine (osim u

trudnoći s malom Marijom koja je došla nakon mog susreta s Bogom)

Nisu to bila hodočašća u kojima sam molila, ali sam išla. Vuklo me.

Nosila sam ranu gubitka tate i nisam se mogla pomiriti s time. No, uvijek

je negdje u meni postojalo, makar potisnuto, sjećanje da je moj muž bio

uz mene i ja uz njega dok smo koracali u pogrebnoj povorci naših

roditelja.

2000. godine su moje sestre i mama spomenule seminar kod patera

Jamesa na Gripama. Sestra mi je pokazala karte koje se trebaju kupiti ali

ja sam odbila. No, kad je seminar počeo, dolazila sam na Gripe i pitala

mladiće i djevojke na ulazu da me puste unutra. I puštali su me. Vodila

sam i svoju djecu. I dotaklo me jako, posebno glazba koja se svirala na

seminaru. Tu sam se i ispovjedila konačno, ali nisam kasnije nastavila ići

na Mise.

2004. godine naš odnos se urušio. Djeca u svemu tome su bila

izgubljena. Jednog dana kćer nam je uručila pismo u kojem su njih dvoje

napisali da nešto učinimo jer oni više ovako ne mogu živjeti.

U to vrijeme, paralelno s tim događajima, počela sam odlaziti u razne

crkve i vodila prijateljicu, ne bi li nam negdje bilo zanimljivo. Poslije Mise

bi sjele u kafić. Nije nam bilo nigdje zanimljivo. Počela sam se zanimati i

za krunicu ali nisam znala niti mogla shvatiti kako se moli.

Konačno me Bog dodirnuo na Misi u crkvi koju sam ostavila za zadnju - u

mojoj župi! Kad je svećenik rekao: - Srca gore, imamo kod Gospodina-

to na Misi molimo, a gdje su naša srca? - zaplakah. Gdje je moje srce? S

Njim nije.

Te godine sam odjednom odlučila postiti o kruhu i vodi 40 dana u

Korizmi. Nedjeljom sam jela. Ne znam zašto sam to učinila, nije bilo

posebne nakane. Nikad prije nisam postila osim uoči velikih blagdana, a i

tada bi jela ribu ili što nemrsno.

24.05 je moj rođendan, a tog datuma se časti Marija Pomoćnica na

Kmanu, gdje su mi majka i brat živjeli i gdje sam primila sve sakramente

osim krštenja. Sestra i mama su molile za moj brak i tog dana pošle na

Misu Gospi prikazati i zamoliti ju za pomoć onoj koja je rođena na njezin

blagdan. O tome mi nisu ništa smjele reći, jer bih ja odbijala i ljutila se.

Sestra se i danas sjeća propovijedi na toj Misi. Nadbiskup Barišić je

govorio na temu Marijina posredovanja kad je Isusu na svadbi rekla: -

Vina nemaju.

Odluku o razvodu sam donijela i predložila mužu da se razvedemo, jer

izlaza nema a svi strahovito patimo.

Pošli smo u Centar za socijalni rad i prošli kroz pokušaje mirenja. Kad

nam je socijalna radnica rekla da za nas ima šanse i da ona takvo što ne

govori inače al u nama vidi tu mogućnost, muž je rekao da bismo mogli

potražiti svećenika. Na to sam samo hladno rekla da sam ja iz ovog braka

izišla i dodala: - Meni će svećenik određivat kako ću živjet??? Što on zna o

braku?

Žurila sam s rastavom. Sporazum je bio da djeca ostaju sa mnom.

Sljedeći korak je bio pronaći odvjetnika koji će sve to uobličiti u zahtjev

koji sam predala na sud. Čekali smo da nas pozovu za taj zadnji potpis na

sudu.

Djeca su znala što se događa.

U to vrijeme prebačena sam u drugu poslovnicu na posao, gdje me

kolegica upitala: - Da ti se pruži prilika otić na seminar kod vlč Suca, bi li

išla?

Ona je pomagala u organizaciji hodočašća.

Odgovorila sam: - Ako je to potrebno, doći će do mene.

Putem kući uputila sam molitvu Bogu: - Ako mi to treba, nek bude.

Uskoro je ta žena rekla da jedna osoba ne može ići jer je dobila

zaposlenje pa mogu ja poći ako želim. Muža sam pitala hoće li ostati s

djecom šest dana dok traje seminar. Pristao je.

Kad sam prelazila prag vukući kofer, okrenula sam se i susrela njegov

pogled. Rekla sam samo: - Ti se ničemu ne nadaj! Ja idem zbog sebe.

Razvod ostaje!

Prvi dan duhovne obnove vlč Sudac je počeo govoriti o djeci razvedenih

roditelja! Potreslo me. Suze su potekle i nisu prestajale teći šest dana.

Moja djeca...oni su žrtve..oni su najveće žrtve u svemu ovome...

Dani su prolazili. Postala sam svjesna Božje prisutnosti u Euharistiji.

Ovdje se molila i ta nedokučiva mi Gospina krunica. Prvi put molila sam i

predivnu Krunicu Božanskog milosrđa.

Prihvatila sam tatinu smrt. Pustila bol krikom iz duše i primirila se.

Kroz jutro smo učili o našoj vjeri, a popodne molili, imali svetu Misu,
klanjanja. Jednom smo u košaricu za molitve trebali staviti papirić sa
svojom molitvom. U mobitelu sam pronašla jedinu pjesmu koju sam ikad
napisala Isusu. Zvala se " Tražeći Tebe. " Ne znam kad sam je uopće
napisala. U njoj sam pitala Isusa kako da ga nađem kad sam sva
zaprljana, kako kad mu ne mogu dati obećanja, a opet me neko malo
svjetlo u meni opominje...

Stavila sam ju kao svoju molitvu u košaricu.

Među nama je bila i opsjednuta osoba. Uvidjela sam da đavao postoji te
spoznala da ni Bog ni đavao ne čekaju tek s druge strane života. Bog koji
čeka da Ga primimo za svoj stol i koji će za nas pretvoriti vodu u vino kad
vina ponestane živi je Bog, vjerni, milosrdni i pravedni. Bog koji nas ljubi
s nama je i ovdje nam se daje.

Ovdje postoji i đavlov utjecaj i djelovanje. Nisam ga se bojala.

U meditaciji o smrti trebali smo zamisliti osobu koja zadnja ostaje uz naš
bolesnički krevet a kasnije zadnja ostaje na grobu. Ja sam vidjela u duhu
sve svoje kako uplakani odlaze, a neutješan ostaje - moj muž! Kako on?
Pa od njega se rastajem! Ali ni ta meditacija nije poljuljala moju odluku.

Jednog sam se dana odlučila na ispovijed. Vidjela sam da je tu na
duhovnoj obnovi i onaj svećenik iz moje župe koji je pitao gdje su nam
srca, pa sam ga htjela izbjeći. Ali ispalo je tako da me on ispovjedio.

Rekoh mu da se razvodim. Položio je ruku na moje rame i rekao: - Isus

te voli! On može obnoviti tvoj sakrament ženidbe.

Pogodilo me, prodrmalo i proželo što me Isus voli ali rekoh svećeniku da

se ipak razvodim.

Poslije je bilo bolesničko pomazanje. Vič Sudac je rekao da mogu

pristupiti starije osobe i one s dijagnozama. Ja sam silno htjela, ali nisam

spadala u te skupine pa upitah svog ispovjednika mogu li i ja primiti.

Rekao je nek primim. Znao je koliko je moja duša bolesna.

U trenutku kad mi je vlč Sudac stavio sveto ulje na dlanove i čelo,

pogledao me. U tom času čula sam u srcu riječi : - S TVOJIM ŽIVOTOM

ĆE BITI SVE U REDU.

Spale su mi istog časa ljuske s očiju. Znala sam što mi je činiti. Čim je

bilo moguće, izišla sam, uključila mobitel i nazvala svog muža. Rekla

sam: - Nema razvoda!

A on je plakao s druge strane slušalice i zahvaljivao Bogu.

Nije bilo uvjeta. Nije bilo ni jednog " ako" u mom srcu i duši. Spoznala

sam da je ovaj moj brak i moja obitelj Božja volja za mene. Tu mi je

mjesto. Uopće se nisam bojala kako ćemo dalje. Sad imamo Boga, On će

sve voditi. Moj Emanuel čijim sam se imenom dičila kao dijete, dok sam

se svima predstavljala: - Ja sam Emanuela - Bog s nama.

On će paziti da nam vina ne ponestane. Njegova majka će biti uz nas. Za

istim stolom. Nisam brinula.

Vratila sam se kući, ispunjena ljubavlju i zahvalnošću. Na vratima su me

dočekali muž i djeca. Grlili smo se i plakali.

Prvo što sam napravila je spaljivanje tarot karata i knjige "Vještica i kiša."

Kćer mi je kasnije otkrila da je naše jastuke približavala jedan drugome

svaku večer.

Djecu hvala Bogu, nismo upropastili.

Naš život danas

Nakon mog povratka nastavili smo živjet s Bogom. Broj u kućanstvu se povećao. Bog i nas petero. Al On mi je počeo šaptati da se otvorimo životu. Prihvatili smo i rodila se naša mala Marija, koja uskoro slavi 12 godina.

Danas je samo ona još s nama. Starijih dvoje su osnovali svoje obitelji.

Kćer Daniela ima u braku s Tomislavom malu Gabrielu, a početkom rujna

ponovno će roditi dijete. Sin Branko se oženio Kristinom ove godine u

travnju. Na njihovim vjenčanjima ja i muž smo se gledali sa suzama

zahvalnicama. Što bi bilo od ove djece da nas Bog nije zahvatio i spasio...

Marija se ne bi ni rodila.

Danas, 13 godina poslije, potvrđujemo svojim životom da smo radosni,

sretni, ispunjeni ljudi. Sve imamo. Boga, obitelj, smisao. Sad imam

odgovore na ona pitanja zašto uopće živjeti, mučiti se, žrtvovati.

Što idemo dalje s Bogom sve je bolje. Postoje uvijek i kušnje, i stalno

otkrivamo koliko borbe se traži od nas, koliko umiranja sebi. Spoznajemo

što znači umirati sebi za drugoga i koliko se u tome zapravo istinski živi.

I ništa nas više neće rastaviti od ljubavi Kristove.

U Crkvi otkrivamo stalno nova bogatstva kroz aktivnosti i događanja. Muž

i ja nalazimo vrijeme za naše kavice, šetnje, razgovore. Bog je uistinu

obnovio naš sakrament i dao nam svog blagoslova preko svake mjere.

Naša obećanja izrečena na vjenčanju sad se realiziraju.

Gospodinu sam počela pisati na internetu a On je posložio sve da se

objave moji tekstovi i pjesme pod naslovom : - More moje duše.

Molila sam ga kod vlč Suca za dar da Ga rječju slavim.

Darovao mi je i prijatelje povezane u duhu, koji su velikodušno dali svoj doprinos. Također mi je dao poticaj obratiti se don Jozi Mužiću za mišljenje vrijedi li objaviti taj rukopis, a on je dao daleko više od mišljenja. Knjigu je i izdao Oratorij svetog Filipa Nerija. Bogu na slavu i za pomoć dušama.

Misa..koja mi je nekad bila dosadna, postala je centar mog života. Ako ju koji put preskočim, fali mi. Sve činim da budem s Isusom svaki dan na Misi i da se pričešćujem. On je sad moja prva ljubav i borim se da tako ostane, da ne omlačim i zapostavim svoju ljubav. S Njim sam izgradila

odnos koji njegujem. Slaba i grešna, ipak mogu reći da sam bolji čovjek.

Nastojim da se drugi ljudi dobro osjećaju uza me, da ih moja šala ne

plaši, da ih cinizmom ne ranjavam. On jedini zna ima li i koliko napretka,

ja činim koliko mogu i molim ga da mogu koliko je potrebno.

Danas, 29.07.2017 godine, kad slavimo naših 28 godina braka,

zahvaljujemo Bogu za svaki dan i za svaku stopu koja nas je, kroz tamu i

muku, milošću ipak dovela do Njega. Ovo je najbolje što nam se

dogodilo.

U mom životu ostvarile su se riječi koje mi je na prvoj stranici napisao

svećenik u vrijeme Svete Potvrde: - Ako te oluje budu pratile na tvojim

putovima, i ako vulkani pod tvojim nogama ožive, možda će Netko, u

zoru, ipak pružiti ti ruku.

Te su riječi u meni ipak živjele, i čekale. I bijaše tako kad sam napunila

33 godine. Kasno sam Te uzljubila ljepoto - zavapim katkad upoznajući

sebe u ovom hodu s Isusom. Al duša se brzo nasmiješi i doda: - Ne

prekasno.

Ima još mnogo toga što bih mogla svjedočiti o nama i Bogu među nama

ali najveća želja mi je kriknuti ljudima koji žive u mraku u kojemu smo mi

nekad živjeli: - Ima nade, ima načina, Bog je živ i sve čini novo!

A Bogu svom za njih vapim zajedno s majkom Marijom: "Isuse ... vina

nemaju."

Kad bi samo pružili čaše i dopustili Bogu da ih do vrha napuni najboljim

vinom koje je čuvao za njih.

Dao Bog da tako bude.

Amen.